

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Zadru
Zadar, Dr. Franje Tuđmana 35

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Trgovački sud u Zadru, po sutkinji Katarini Zdunić, u pravnoj stvari Željka Brajnovića iz Gornjih Raštana, Gornje Raštane 50, OIB: 40548775408, zastupanog po punomoćniku Johnu Mateku, odvjetniku iz Zadra, protiv tuženika Stečajna masa iza Mikulić Commerce d.o.o., Raštane, Gornje Raštane bb, zastupanog po stečajnom upravitelju Stjepanu Kugleru iz Milne, Otok Brač, a ovaj po punomoćniku Zlatku Jurlini, odvjetniku u Zadru, radi utvrđenja, nakon glavne i javne održane i zaključene rasprave 16. prosinca 2020. u nazočnosti tužitelja sa punomoćnikom Johnom Matekom i zakonskog zastupnika tuženika sa zamjenikom punomoćnika tuženika Antom Galešićem, na ročištu za objavu odluke od 22. siječnja 2021.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

" I. Utvrđuje se da je tužitelj ŽELJKO BRAJNOVIĆ, Gornje Raštane, Gornje Raštane 50, OIB: 40548775408 stekao valjanu pravnu osnovu za uknjižbu prava vlasništva nekretnine oznake kč.br. 10/1 stare izmjere k.o. Filipjakov, u naravi KUĆA, površine 376 m2 upisana u starom zk.ul.1693 pri zk odjelu OS Zadar, SS Biograd na Moru trajno i neodvojivo povezano vlasništvom posebnog dijela nekretnine i to:

Etaža 0/0

Višenamjenski prostor lociran u suterenu građevine, korisne površine 186,52 m2, koji se sastoji od pet skladišta, spremišta kemijskih proizvoda, komore, prostora za pripremu voća i povrća, prostora za pripremu mesa, uredske prostorije, predprostora i garderobe, dva tuša, dva WC-a i predprostora kojemu pripada sljedeći sporedni dio: vjetrobran korisne površine 2,40 m2, što čini ukupnu korisnu vrijednost od 189,00 m2, sve označeno plavom šrafurom, koja u novoj izmjeri odgovara dijelu kč.br. 104 k.o. Filipjakov ukupne površine 10ar i 25m2 u naravi dvorište, uređeno zemljište, dječji vrtić kbr.7, dvorišna zgrada stambena zgrada kbr.5, trajno i neodvojivo temeljem zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima povezano sa vlasništvom posebnog dijela nekretnine i to:

ETAŽA: NEODREĐENI UDIO

2. Višenamjenski prostor lociran u suterenu građevine, korisne površine 186,52 m2, koji se sastoji od pet skladišta, spremišta kemijskih proizvoda, komore, prostora za pripremu voća i povrća, prostora za pripremu mesa, uredske prostorije, predprostora i garderobe, dva tuša, dva WC-a i predprostora kojemu pripada sljedeći sporedni dio: vjetrobran korisne površine 2,40 m2, što čini ukupnu korisnu vrijednost od 189,00 m2 sve označeno plavom šrafurom i sve upisano u novoformirani zk. ul. 3835 preoblikovane zemljišne knjige za k.o. Filipjakov.

II. Nalaže se tuženiku izdati tužitelju tabularnu ispravu podobnu za uknjižbu prava vlasništva tužitelja na nekretnini iz toč. I. ove presude u roku od 8 dana, jer će u suprotnom tu ispravu zamijeniti ova presuda.

III. Tuženiku se nalaže da tužitelju naknadi parnični trošak sve u roku od 15 dana."

i

r i j e š i o j e

Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku trošak parničnog postupka u iznosu od 3.750,00 kuna, sve u roku od 8 dana, dok se zahtjev tuženika za naknadom troška u iznosu od preostalih 1.250,00 kuna odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi podnesenoj ovom sudu 14. svibnja 2019., kao i kasnije tijekom postupka, u bitnome, navodi kako je prednik tuženika upisan kao vlasnik nekretnine oznake kč.br. 10/1 stare izmjere k.o. Filipjakov, u naravi KUĆA, površine 376 m² upisana u starom zk. ul. 1693 pri zk odjelu OS Zadar, SS Biograd na Moru, trajno i neodvojivo povezano suvlasništvom posebnog dijela nekretnine. Dodaje kako je rješenjem ovoga suda posl. br. St-535/16 od 11. listopada 2016. otvoren i zaključen stečajni postupak nad stečajnim dužnikom Mikulić commerce d.o.o. iz Raštana. Rješenjem posl. br. St-82/19 od 26. ožujka 2019. nastavljen je stečajni postupak nas stečajnim dužnikom Mikulić commerce d.o.o. jer je stečajni upravitelj utvrdio kako stečajni dužnik ima imovine i to upravo predmetnu nekretninu. Međutim, tužitelj smatra da zemljišnoknjižno stanje ne odgovara stvarnom stanju i da predmetna nekretnina nije dio stečajne mase jer na istoj postoji izlučno pravo o čijem postojanju je tužitelj uredno obavijestio stečajnog upravitelja. Naime, tužitelj je stekao valjanu pravnu osnovu za uknjižbu prava vlasništva na predmetnoj nekretnini ugovorom o prodaji nekretnine od 28. kolovoza 2014. gdje je potpis prodavatelja ovjeren kod javnog bilježnika Dušana Kvartuča iz Biograda na Moru, kupoprodajna cijena je isplaćena putem prijeboja, a što je sve utanačeno u sporazumu o prijeboju od 4. rujna 2014.

Tuženik u svom odgovoru na tužbu, kao i kasnije tijekom postupka, u bitnome, navodi kako je tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovan. Istakao je kako je prednik tuženika u periodu od 21. listopada 2013. do 21. listopada 2016. odnosno ukupno 1096 dana bio u blokadi te da 2014. ni nije mogao vršiti nikakve cesije kojima bi zatvarao potraživanje za prodanu nekretninu. Naveo je kako je predmetna kupoprodaja na koju se tužitelj poziva očito bila simulirani pravni posao, jer stranke tog ugovora nisu imale pravu volju, odnosno povod za kupoprodaju predmetne nekretnine. Također je i cijena u kupoprodajnom ugovoru nerealna, što se može provjeriti. Nadalje, ističe kako je prijeboj također ništetan. Nije sklopljen u propisanom obliku odnosno potpisi stranaka nisu ovjereni kod javnog bilježnika. Na dalje, navodi kako ni potpis na tom ugovoru o prijeboju na mjestu tužitelja nije valjan, u kojem smjeru predlaže provesti dokaz grafološkim vještačenjem. Također tuženik dodaje kako prednik tuženika nije mogao obavljati obračunsko plaćanje ako na računu za redovno poslovanje ima evidentirane nenamirene dospjele obveze odnosno ako mu je račun bio u blokadi. Zaključno ističe kako tužitelj nije dostavio dokaz kojim bi potkrijepio visinu svog potraživanja odnosno činjenicu da mu je po osnovi neisplaćenih plaća prednik tuženika dugovao upravo iznos iz ugovora o kupoprodaji.

U dokaznom postupku sud je izvršio uvid te pročitao priloženu dokumentaciju i to: izvadak iz zemljišne knjige za k.o. Filipjakov, zk. ul. 1693 i Zapisnik zk odjela Biograd na Moru broj Z-2055/2014/2835 od 24. kolovoza 2018. (l.s. 5-23), ovosudna rješenja posl. br. St-535/16-17 od 11. listopada 2016. i St-82/19-1 od 26. ožujka 2019. (l.s. 24-25), obrazac prijave tražbine u stečajnom postupku (l.s. 26-27), Ugovor o prodaji nekretnine (l.s. 28-30), Sporazum o prijeboju (l.s. 31), dopis Ministarstva financija – Porezne uprave, Područni ured Zadar, Ispostava Biograd na Moru od 9. rujna 2020. (l.s. 71), Povijesni prikaz zemljišnoknjižnog izvotka za zk. ul. 3835 (l.s. 96-107), te je saslušao svjedoka Željka Mikulića, tužitelja Željka Brajnovića i stečajnog upravitelja tuženika Stjepana Kuglera kao stranke.

Prema odredbi čl. 219. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13 i 89/14 - u nastavku teksta ZPP) svaka stranka dužna je iznijeti činjenice i dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojima pobija dokaze i navode protivne strane.

Odredbom čl. 7. st. 1. ZPP-a je propisano da su stranke dužne iznijeti sve činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice.

Sud nije provodio dokaze građevinskim vještačenjem radi utvrđenja vrijednosti nekretnine kao i grafološkim vještačenjem potpisa na ugovoru o prodaji, jer je iste smatrao suvišnima kao i dokazima koji dokazuju činjenice koje u ovom postupku nisu sporne.

Tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

U predmetnom postupku tužitelj traži utvrđenje činjenice da je stekao valjanu pravnu osnovu za uknjižbu prava vlasništva na predmetnoj nekretnini.

Nesporno je u ovom postupku kako je tužitelj bio zaposlen kod prednika tuženika te kako su isti sklopili Ugovor o prodaji nekretnine i Sporazum o prijeboju.

Ono što je sporno i što je trebalo utvrditi u ovom postupku je činjenica valjanosti i provedivosti tih pravnih poslova odnosno činjenica je li tužitelj mogao temeljem tih pravnih poslova steći pravo vlasništva na predmetnoj nekretnini.

Uvidom u Ugovor o prodaji nekretnine utvrđeno je kako je isti sklopljen 28. kolovoza 2014. u Biogradu na Moru između Mikulić commerce d.o.o. zastupanog po direktoru Željku Mikuliću, kao prodavatelja, te Željka Brajnovića, kao kupca predmetne nekretnine. Ugovorne strane suglasno su utvrdile da je kupoprodajna cijena 170.000,00 kuna. Prodavatelj jamči kupcu da je vlasnik predmetne nekretnine te da na njoj ne postoji pravo trećih osoba koje bi isključilo umanjilo ili ograničilo pravo vlasništva koje kupcu pripada temeljem zaključenje ovog ugovora prodaji. Prodavatelj dozvoljava kupcu, što i potvrđuje potpisivanjem ugovora, da isti, nakon uplate dogovorenog iznosa, može bez daljnjeg pitanja ili posebnog odobrenja, na predmetnu nekretninu izvršiti upis prava vlasništva u zemljišnim knjigama. Potpis na ugovoru je ovjeren po javnom bilježniku Dušanu Kvartuču u Biogradu na Moru 29. kolovoza 2014.

Uvidom u Sporazum o prijeboju utvrđeno je kako je isti sklopljen između Željka Brajnovića i Mikulić commerce d.o.o. zastupanog po direktoru Željku Mikuliću u Biogradu na Moru 4. rujna 2014. Ugovorne strane suglasno su utvrdile kako je Željko Brajnović bio zaposlenik Mikulić commerce od 1. svibnja 1998. do 9. lipnja 2014. te kako Željko Brajnović ima dospjelu nepodmirenu tražbinu prema Mikulić commerce sa osnove neisplaćenih plaća u iznosu od 170.000,00 kuna. Također su suglasno utvrdile i kako Mikulić commerce ima prema Željku Brajnoviću dospjelu nepodmirenu tražbinu sa osnova prodaje predmetne nekretnine također u iznosu od 170.000,00 kuna. Zaključno, ugovorne strane su izjavile međusobni prijeboj naprijed navedenih tražbina.

Iz zemljišnoknjižnog izvotka za predmetnu nekretninu proizlazi kako je vlasnikom predmetne nekretnine uknjižen Mikulić commerce d.o.o.

Iz zapisnika zk odjela Biograd na Moru broj Z-2055/2014/2835 od 24. kolovoza 2018. proizlazi kako je tijekom postupka preoblikovanja zemljišne knjige za k.o. sv. Filip i Jakov, točnije 17. rujna 2014. zaprimljen prijedlog Željka Brajnovića radi uknjižbe prava vlasništva u odnosu na poslovni prostor, u naravi skladište izgrađeno na čest. zem. 10/1 k.o. Filip i Jakov.

Uvidom u ugovor o kupoprodaji razvidno je da isti ne sadrži tabularnu izjavu, kao i da predmet kupoprodaje iz ugovora nije u skladu sa zemljišnoknjižnim stanjem.

Iz iskaza svjedoka Željka Mikulića, direktora društva prednika tuženika Mikulic commerce d.o.o., u bitnome, proizlazi kako je tužitelj bio kod njega zaposlen odavno, još i u vremenu kada je tuženik poslovao kao obrt. Kasnije je to društvo došlo u financijske probleme pa nije mogao ni redovito isplaćivati plaće tužitelju. Kada je vidio da mu već duže vrijeme nije isplatio plaću, dogovorili su se da mu potraživanje prebije sa vlasništvom skladišta i tada je sklopljen predmetni ugovor. U to vrijeme nije bilo zabilježbe u zemljišnoj knjizi i nije mu jasno zašto se tužitelj nije uknjižio. Svjedok je dodao kako se ne sjeća kolika je bila plaća tužitelja, a niti je li firma bila u blokadi u vrijeme potpisivanja predmetnog ugovora. Drugi radnici su uglavnom otišli kada se plaća nije mogla više isplaćivati.

Iz iskaza tužitelja Željka Brajnovića, u bitnome, proizlazi kako je došao raditi kod prednika tuženika još za vrijeme rata kada je imao 13-14 godina. Kada su došli problemi u firmu on mu je nekad isplaćivao po nekoliko stotina kuna, pa par mjeseci ništa, ali ne zna koliko dugo i koliko plaća nije primio. Također se ne sjeća ni kolika mu je plaća bila. Kad je firma došla u potpune financijske probleme, direktor mu je ponudio predmetno skladište. Za to skladište tužitelj još uvijek plaća porez. Ne zna zašto ugovor o prodaji predmetne nekretnine nije proveden, ali on je još davno predao sve papire na sud. Kad je potpisao predmetni ugovor o prodaji nije znao da je prednik tuženika u blokadi.

Iz iskaza stečajnog upravitelja kao zastupnika po zakonu tuženika Stjepana Kuglera, u bitnome, proizlazi kako ga je nakon provedenog i zaključenog skraćenog stečajnog postupka pozvala supruga direktora prednika tuženika, gđa Mikulić, i rekla mu kako postoji još imovine, misleći na predmetno skladište te je predložila da se provede naknadna dioba. Postupak je pokrenut i tada je stečajni upravitelj ustanovio kako postoji kontinuirani gubitak tuženika od početka poslovanja i to po 200.000,00 do 300.000,00 kuna godišnje dok je prosječna plaća zaposlenih radnika bila oko 1.800,00 kuna i u vrijeme kada je najbolje poslovao, odnosno 2013. kada je prodao samoposlugu koja se nalazi kat iznad predmetnog skladišta. Porezni dug odnosno tražbina Republike Hrvatske se odnosi upravo na porez na promet naprijed navedenom samoposlugom. Izlučno pravo tužitelja stečajni upravitelj tuženika je osporio u stečajnom postupku zato što ničim nije dokazano, niti iz dokumentacije koju ima proizlazi da bi potraživanje tužitelja prema tuženiku iznosilo baš 170.000,00 kuna. Njegovo je mišljenje da se kod predmetnog ugovora radilo o fiktivnoj kupoprodaji pa iz tog razloga nije ni bila izdana tabularna izjava, a cilj je bio da i nakon stečajnog postupka predmetno skladište ostane u vlasništvu društva Mikulić commerce d.o.o. Istakao je kako čak ni u evidenciji radnika nije pronašao dokaz da je tužitelj bio zaposlen kod prednika tuženika.

Sve iskaze u ovom postupku sud je uvažio kao vjerodostojne, među ostalim, jer su u suglasnosti sa svim ostalim dokazima u postupku, a nisu ni proturječni jedan drugome. Jedino što bi bilo sporno, a to ni nije, po stavu ovoga suda, dokazano do kraja ovoga postupka, jernamjera ranijeg zastupnika po zakonu tuženika da proda predmetnu nekretninu tužitelju, u kontekstu namirenja tužitelja, već samo, očito u kontekstu izbjegavanja da se eventualni drugi vjerovnici iz te, jedine njegove, nekretnine namire.

Iz ovosudnog rješenja posl. br. St-535/16-17 od 11. listopada 2016. proizlazi kako je istim otvoren i zaključen stečajni postupak nad stečajnim dužnikom Mikulić commerce d.o.o.

Nadalje, iz ovosudnog rješenja posl. br. St-82/19-1 od 26. ožujka 2019. proizlazi kako je istim nastavljen stečajni postupak nad stečajnim dužnikom Mikulić commerce d.o.o., pozvani su vjerovnici viših isplatnih redova u roku od 30 dana od objave rješenja prijaviti svoje tražbine stečajnom upravitelju, te su pozvani i razlučni i izlučni vjerovnici u roku od 30 dana od objave rješenja prijaviti svoja prava stečajnom upravitelju.

Iz prijave tražbine u stečajnom postupku proizlazi kako je vjerovnik Željko Brajnović 2. travnja 2019. prijavio svoje izlučno pravo. Kao pravnu osnovu tog izlučnog prava naveo je ugovor o prodaji nekretnine zaključen dana 28. kolovoza 2014. i Sporazum o prijeboju sklopljen 4. rujna 2014., dok je kao predmet izlučnog prava naveo nekretninu oznake kč. br.

10/1 k.o. Filip i Jakov, upisane u zk. ul. 1693 stara izmjera koja odgovara kč. br. 104 u k.o. Sveti Filip i Jakov, u naravi višenamjenski prostor lociran u suterenu građevine.

U ovom postupku su i do kraja dokaznoga postupka sporne ostale okolnosti koje bi se odnosile na mogućnost provedivosti predmetnih pravnih poslova, naročito imajući u vidu namjeru zastupnika po zakonu prednika tuženika, ovdje saslušanog svjedoka, Željka Mikulića i njegove supruge, prilikom sklapanja tih pravnih poslova.

Tužitelj se, iako je to trebala biti svrha sklopljenih pravnih poslova, nije uspio uknjižiti kao vlasnik predmetnog skladišta, prvenstveno iz razloga što mu je nedostajala tabularna izjava prodavatelja, upisanog vlasnika.

Prema odredbi čl. 120. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (Narodne novine br. (Narodne novine br. 91/96., 68/98., 137/99., 22/00., 73/00., 114/01., 79/06., 141/06., 146/08., 38/09., 153/09., 90/10., 143/12., 94/17., 152/14., 81/15.; u daljnjem tekstu: ZV) vlasništvo na nekretninama se stječe uknjižbom u zemljišnu knjigu, ako zakon ne omogućuje da se vlasništvo nekretnine stekne nekim drugim upisom u zemljišnu knjigu.

Na temelju ocjene svakog dokaza zasebno, svih dokaza zajedno te rezultata cjelokupnog provedenog dokaznog postupka, utvrđeno je da tužitelj nije dokazao osnovanost svojih navoda iz tužbe, slijedom čega je temeljem naprijed citiranih odredbi valjalo tužbeni zahtjev tužitelja odbiti kao neosnovan, odnosno odlučiti kao u izreci presude.

Suprotno navodima tuženika, sud ne smatra nedvojbeno utvrđenom činjenicu ništetnosti ugovora o prodaji i sporazuma o prijeboju, zbog nedostatne volje i povoda, sukladno odredbama ZOO-a.

Međutim, prvo ono što je sporno je valjanost samog Sporazuma o prijeboju, odnosno činjenica da sud ne zna niti je utvrdio u dokaznom postupku da je tražbina tužitelja prema predniku tuženika s osnove neisplaćenih plaća iznosila 170.000,00 kuna pa da bi se tako mogao izvršiti prijeboj potraživanja, ne ulazeći pritom u činjenicu je li moguće da je tržišna vrijednost predmetne nekretnine upravo 170.000,00 kuna.

Nadalje, sud ne ulazi u činjenicu zašto se tužitelj nije uknjižio kao vlasnik predmetne nekretnine, a sukladno naprijed citiranim odredbama zakona, vlasnikom nekretnine se postaje tek upisom u zemljišne knjige. Naravno, ovdje tužitelj traži utvrđenje da je stekao valjani pravni osnov za upis, ali iz svega naprijed navedenoga sud smatra da tužitelj to nije dokazao, slijedom čega je valjalo odbiti njegov tužbeni zahtjev.

Također, sukladno odredbi čl. 202. Stečajnoga zakona (Narodne novine br. 71/15; u daljnjem tekstu: SZ) pravna radnja koju je tuženik poduzeo u posljednjih deset godina prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnoga postupka ili nakon toga s namjerom da ošteti svoje vjerovnike može se pobijati ako je druga strana u vrijeme poduzimanja radnje znala za namjeru dužnika. Znanje za namjeru pretpostavlja se ako je druga strana znala da dužniku prijeti nesposobnost za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici. St. 2. je određeno da će se smatrat da je vjerovnik znao da dužniku prijeti nesposobnost za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici ako je znao ili je morao znati za okolnosti iz kojih se nužno moralo zaključiti da je dužnik nesposoban za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici.

Iako mi u konkretnom predmetu nemamo tužbu vjerovnika radi pobijanja pravnih radnji, sud je svejedno morao uzeti u obzir ratio naprijed citiranih normi SZ-a, a on se prvenstveno odnosi na zaštitu vjerovnika kod postojanja stečajnoga postupka.

Ne uzlažeći u to koji bi sve vjerovnici tuženika postojali, u postupku je utvrđeno kako je jedan od vjerovnika zasigurno Republika Hrvatska po pitanju poreznoga duga. Iz navedenoga je za zaključiti kako je raspolaganjem jedinom nekretninom koju ima u vlasništvu prednik tuženika pokušao staviti u povlašten položaj ovdje tužitelja. Ugovori su sklopljeni dvije godine prije pokretanja stečajnoga postupka pa je ispunjen i taj uvjet, a također je i tužitelj morao znati za okolnosti iz kojih se moglo zaključiti da je dužnik nesposoban za plaćanje, budući da mu godinama nije isplatio plaću odnosno istu nije isplaćivao redovito i sam tužitelj je izjavio kako zna da je tuženik bio u financijskim problemima. Uzimajući u obzir sve navedeno, valjalo je

odlučiti kao u izreci ove presude odnosno odbiti tužbeni zahtjev tužitelja, jer pravni poslovi kojima isti raspolaže nisu dovoljni da bi isti stekao pravo vlasništva na predmetnoj nekretnini.

Zaključno, za napomenuti je kako je u navedenom smjeru išao i sada nevažeći Zakon o platnom prometu u zemlji prema kojem je bilo određeno da poslovni subjekt ne može obavljati obračunsko plaćanje ako na računu za redovno poslovanje ima evidentirane nenamirene dospjele obveze. Obračunsko plaćanje je namira međusobnih novčanih obveza i potraživanja između sudionika bez uporabe novca i obavlja se kompenzacijom, cesijom, asignacijom, preuzimanjem duga te drugim oblicima međusobnih namira obveza i potraživanja. Iako navedeni zakon nije važeći, i tamo je očigledna bila namjera koja brani poslovnim subjektima sklapati određene pravne poslove ukoliko bi tim pravnim poslovnim kao vjerovnici izbjegavali ili onemogućavali ispunjenja svojih novčanih obveza.

Odluka o trošku temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. i 163. ZPP-a te Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne Novine“, broj: 142/12, 103/14, 118/14, 107/15; u daljnjem tekstu: Tarifa) pa je tako tuženiku priznat trošak sastava podneska od 15. lipnja 2020. od 100 bodova (Tbr. 8. toč. .1.) te trošak zastupanja na ročištima održanim 27. kolovoza 2020. i 16. prosinca 2020. od po 100 bodova (Tbr. 9. toč. 1.) prema vrijednosti predmeta spora, što uz važeću vrijednost boda od 10,00 kuna te pripadajući PDV ukupno iznosi 3.750,00 kuna.

U odnosu na trošak zastupanja na ročištu održanom 16. lipnja 2020. u iznosu od ukupno 1.250,00 kuna za istaći je kako je navedeno ročište odgođeno krivnjom tuženika, koji je obrazloženi podnesak u spis dostavio tek dan ranije, pa je tako valjalo odbiti zahtjev tuženika u tom dijelu kao neosnovan.

U Zadru 22. siječnja 2021.

Sutkinja
Katarina Zdunić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku 8 (osam) dana od dana uručenja ovjerenog prijepisa iste, putem ovog suda Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske, pismeno, u 3 istovjetna primjerka. Stranci koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu i uručenje presude, rok za žalbu teče od dana objave, a ukoliko stranka nije uredno obaviještena o ročištu za objavu i uručenje, rok za žalbu teče od dana dostave.

DNA:

- Tužitelju po pun. uz poziv za plaćanje sudske pristojbe za presudu u iznosu od 860,00 kuna
- Tuženiku po pun.

Broj zapisa: **eb2f6-64e84**

Kontrolni broj: **087a8-0b936-5f648**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=KATARINA ZDUNIĆ, L=ZADAR, O=TRGOVAČKI SUD U ZADRU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zadru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.